

Motion till riksdagen 2012/13:So438

av Yvonne Andersson (KD)

Utbildning i och kunskapsspridning om palliativ vård

Förslag till riksdagsbeslut

1. Riksdagen tillkännager för regeringen som sin mening vad som anförs i motionen om behovet av ökad utbildning i palliativ vård.
2. Riksdagen tillkännager för regeringen som sin mening vad som anförs i motionen om ett nationellt centrum för palliativ medicin.
3. Riksdagen tillkännager för regeringen som sin mening vad som anförs i motionen om behovet av en påbyggnadsspecialitet i palliativ medicin.

Motivering

Den palliativa vården, dvs. vården i livets slutskede, ska tillgodose patientens behov av fysisk, social, psykologisk och existentiell karaktär. Vårdens personal har utbildats och motiverats att möta döende patienters behov på ett allt bättre sätt. Men trots en välgrundad insikt om värdet av en god palliativ vård finns det fortfarande stora brister, vilket inverkar negativt på livskvaliteten för patienter som vårdas i livets slutskede. Det finns stora regionala skillnader och det tar alldeles för lång tid att få ut kunskap så att alla får del av den. Det finns behov av att utveckla kunskapen inom den palliativa vården för att förbättra vården och omsorgen i hela Sverige.

Utöver de nationella centrum som finns för anhörigfrågor och demensvård bör det också inrättas ett nationellt centrum för palliativ medicin. I ett nationellt centrum samlas kunskap och metoder utvecklas och sprids, både nationellt och internationellt, och där kan man också forska vidare inom området palliativ medicin. Ett sådant centrum kan med fördel etableras i Linköping.

Kunskapsutvecklingen och forskningen blir lidande om inte palliativ medicin erkänns som specialitet och kunskapsområde. För de allra svårast sjuka med komplexa symtom måste det finnas läkare och annan vårdpersonal med stor samlad klinisk specialistkunskap och erfarenhet. Det är till gagn för både

Fel! Okänt namn på

patienter, närstående och vården i stort att läkare utöver sin grundspecialitet av egen drivkraft och intresse förkovrar sig och får den kunskap som ett intyg om tilläggsspecialitet representerar.

Utan en tilläggsspecialitet riskerar vi en tillbakagång och kompetensklyfta i den palliativa vården. Rekryteringen, och därmed återväxten, är redan idag svår och kommer att försvåras ytterligare om man i framtiden inte kan erbjuda en specialitet som plattform för fortsatt arbete. Regeringen bör därför snarast ta initiativ till en påbyggnadsspecialitet i palliativ medicin.

Stockholm den 4 oktober 2012

Yvonne Andersson (KD)